

GRUWELIJK IS HET HUWELIJK

GRUWELIJK

Eugenius Quak

IS HET

**Belevenissen van een geniale
Privé-detective**

HUWELIJK

**Met een voorwoord van hoofdinspecteur
J.N.P. van Konijnenburg**

E-Pulp Publishers

**Gruwelijk is het huwelijk is een
uitgave van uitgeverij E-Pulp Publishers
© 2017 Eugenius Quak & E-Pulp Publishers
Omslagontwerp & lay-out: Jan van den
Boogaart
Omslagbeeld: Michael Gaida (Pixabay.com)
ISBN: 978-94-92715-03-6 (paperback)
ISBN: 978-94-92715-08-1 (e-book)
NUR 331**

www.e-pulp.nl

**Dit boek is verschenen in
licentie, met dank aan uitgeverij
De Gele Kamer.**

OPMERKING VOORAF

Door toedoen van één man lag dit boek vijftien jaar lang te verstoffen. Vijftien jaar, terwijl de grootste uitgeverijen het hadden willen uitgeven. Vijftien jaar omdat één man zijn reputatie wil beschermen.

Tegen elke prijs.

WAARSCHUWING VOORAF

Quaks boeken zijn 100% Pulp. Quak schrijft misdaadlectuur die volstrekt ongeschikt is voor verzuurde feministes, politiekcorrecte kwezelaars, fatsoensrakkers en fantasieloze betweters.

Quak: “Dus zo'n beetje 99% van de wereldbevolking!”

MOTTO VOORAF

Mundus vult decipi ergo decipiatur

VOORWOORD

HIER HEBT U HET reeds zeer lang van tevoren aangekondigde boek van Eugenius Quak. Hij is zonder twijfel de meest unieke privé-detective die ik in mijn lange loopbaan bij de politie aan het werk heb mogen zien. U zult dit merken zodra u aan het verhaal begint. Dit boek is een aanzet tot een nadere kennismaking met zijn uitzonderlijke talenten. Dit is ook het waargebeurde verhaal dat door hem zelf werd opgetekend.

Ik leerde Eugenius Quak kennen door het drama dat hij in dit boek zo treffend heeft beschreven, de tragische moord die in de pers zoveel opzien heeft gebaard: de Tragedie van Groot Beukenstein. En die aandacht van de media was terecht. Het was immers een pikant mysterie omdat een oud-minister erbij betrokken was. Wat u nu gaat lezen is een geschie-

denis die werkelijk zo is gebeurd en die fascinerend is beschreven. U krijgt werkelijk een zeer goede indruk van wat zich op Groot Beukenstein heeft afgespeeld, bekeken door de ogen van de man die het raadsel onverwachts oploste: Eugenius Quak.

Voor mij persoonlijk was het onderzoek enerzijds een krachtsinspanning die niet tot het gewenste doel leidde en dus frustrerend was. Anderzijds was het de ultieme kans om Eugenius Quak van nabij mee te maken. Daarbij is het mij opgevallen dat hij er beslist fascinerende methodes op na houdt. Zijn cliënt, de heer Rotting, is er samen met mij getuige van dat de heer Quak op zeer vernuftige wijze wist aan te tonen dat de verdachte die ik in arrest had genomen, onschuldig was. En toen het politieonderzoek vastliep, was het Eugenius Quak die ons wees op alle aanwijzingen die we over het hoofd hadden gezien en die de ware schuldige van het drama aanweezen. Daarom is het werkelijk bijzonder triest dat de wereld nu een groot detective moet missen.

Inmiddels is het rechercheonderzoek afgerond. In de pers lees ik nog regelmatig nabeschouwingen van journalisten. Geen daarvan raakt de kern van de affaire of weet de affaire zo treffend te beschrijven als de heer Quak dat met dit insiders verslag heeft gedaan. Het is trouwens geschreven als een makkelijk leesbare roman.

Natuurlijk is het grote publiek nog in gespannen afwachting op het gerechtelijke proces dat het Openbaar Ministerie in voorbereiding heeft en dat met het verschijnen van dit boek niet lang op zich zal laten

wachten. Belangwekkend detail is dat de hoofdofficier van justitie grote interesse in deze roman heeft getoond. Ik beschouw het daarom als een voorrecht dat de uitgever mij benaderde om dit voorwoord te schrijven.

Dit boek kan ik daarom van harte bij u aanbevelen. Zeker als u meer wilt weten over de achtergronden van de Tragedie van Groot Beukenstein, waarvan de meest pikante details tot nu toe aan de pers onthouden zijn.

Wat mij in dit voorwoord nog rest, is iets wat ik niet onvermeld wil laten en dat betreft oud-minister Rotting. Over hem is er in de media veel te doen geweest en de indruk zou kunnen zijn ontstaan dat hij een meelijwekkend slachtoffer van dit drama was. Natuurlijk genoot en geniet hij nog steeds groot aanzien en wordt hij door velen (ten onrechte, zo meen ik) geprezen, ook in politieke kring. Zijn verdienstelijkheden in de politiek en in de industrie van dit land hebben blijkbaar voor een onuitputtelijk krediet gezorgd. Meer en meer ben ik gaan inzien welke kwalijke rol hij in de Tragedie van Groot Beukenstein heeft gespeeld.

Het is te hopen dat dit verslag de publieke opinie zal beïnvloeden. Ik betwijfel echter of Lourens Rotting ooit in het openbaar zal toegeven dat hij een veel groter aandeel in deze affaire had. Ik wil niet beweren dat de heer Quak zich handig tegenover hem opstelde, wat deze autobiografie eerlijk en duidelijk aantoont, maar wat hem is overkomen heeft hij direct te wijten aan de oud-minister. Gelukkig kan ik nu wel zeggen

dat het mede dankzij mijn inspanning is dat Eugenius Quak de beloning uitgekeerd heeft gekregen die hem door Rotting in het vooruitzicht was gesteld voor het oplossen van het mysterie.

Tot slot wens ik u veel plezier bij het lezen van dit openhartige verslag.

J.N.P. van Konijnenburg
Hoofdinspecteur van politie

I. - WIE IK BEN

AANVRAAGFORMULIEREN, BELASTINGPAPIEREN, EN NOG meer formulieren en andere fratsen. Om stapel van te worden! Je moet je voorstellen dat ik achter mijn in elkaar geknutselde IKEA-bureautje zit en dat het houtwerk nergens zichtbaar is door al het papierwerk waaronder het is bedolven. Nu ik erover nadenk, is dat eigenlijk maar goed ook. Je zou anders zien dat er helemaal niets van klopt. Leveren ze die bouwpakketten met de verkeerde bouwtekeningen? Met al die paperassen ziet niemand dat het bureaublad niet waterpas loopt. Geen idee waar het fout is gegaan. De situatie is bedenkelijk geworden, maar omdat je mij nog niet kent, doe ik er goed aan mijzelf eerst te introduceren voor ik jou verder uitleg waarom mijn bureau bezwijkt – bijna dan.

Mijn naam is Eugenius M. Quak. Onthoud die naam als je nog niet van mijn spannende avonturen

hebt gehoord. Je moet haast wel van een andere planeet komen als mijn naam geen bel doet rinkelen in dat suffe hoofd van jou. Wat zeg ik, je komt waarschijnlijk uit een ander melkwegstelsel, een ander universum! Want de kranten hebben bol gestaan van de vergrotende en overtreffende trappen, trappen op en trappen af, je zou er buiten adem van raken, allemaal om de Tragedie van Groot Beukenstein te beschrijven, het misdrijf dat ik op geniale wijze wist op te lossen.

Uiteraard besef ik dat er mensen zijn die mijn naam wel kennen en die verder weinig van mij weten vóór mijn naam uit de publiciteit opdook. De hierboven geschetste situatie speelde zich eigenlijk al weer ruim een halfjaar geleden af, toen ik vol wanhoop de stapels papieren op mijn bureau overzag. Mijn leven was in het voorjaar net zo'n puinhoop als mijn bureau, tot de dag dat Lourens Rotting in mijn leven kwam en alles bij toverslag veranderde. Een buitengewoon – ik houd van dat woord! – interessante dag.

Maar eerst meer over mijn persoon!

Het was begin jaren zeventig dat mijn moeder mij op deze wereld poepte. Ik was een veelbelovende zoon, geboren uit ouders die tot de arbeidersklasse behoorden en die al vijftien jaar tevergeefs op kinderen hadden gewacht. Als enig kind had ik een vader die lange dagen in de fabriek werkte, en een moeder die mij verzorgde en daarnaast met allerlei bijbaantjes ons bestaan probeerde te verhuppelen. Ik was hun belofte voor de toekomst. Want ik was, dat bleek al vanaf het begin, een buitengewoon intelligent en leergierig kind.

Dankzij mijn uitmuntende verstand lukte het mij om na het vlekkeloos doorlopen van de basisschool mijn plek op het gymnasium te veroveren. Je begrijpt dat ik terecht de trots van de familie was. De toekomst leek vanzelfsprekend: ik zou studeren. Toch liep het allemaal anders.

Ik ga nu even wat moeilijke woorden spugen. Ik kwam als – hier komt het – exponent van de strijdende arbeidersklasse te midden van een hooghartige, zelfingenomen elite. Een roestbruine krullenbol te midden van blonde bleekscheten met pantalons en polo's. Ik voelde me een marsmannetje in Beverly Hills. Kansen werden mij ontnomen en mijn prestaties vielen terug.

De enige onder de docenten die iets in mij zag, was de leraar handvaardigheid die tevens het jaarlijkse schooltoneel organiseerde. Hij ontdekte mijn creatieve geest en stimuleerde mij. Een creatief-producerende, noemde hij mij. Iemand die zou kunnen uitblinken, terwijl anderen een consumerende kudde vormden. Hij zag in mij passie voor het toneel en voor de schilderkunst. Volgens hem was ik een genie. Je gelooft het misschien niet, maar die arme donder zou het allemaal kunnen bevestigen, als hij een paar jaar geleden niet in een klomp boetseerlei was gestikt.

Ik volgde zijn advies en kwam terecht op de toneelschool. Die opleiding doorliep ik met hetzelfde gemak als de basisschool, waarna de toekomst mij leek toe te grinniken. Maar daarna kwam ik tot de ontdekking dat het leven aan het toneel een leven is van veel zwoegen en zweten, maar weinig verdienen. Het was

zelfs moeilijk om voortdurend werk te hebben, zodat ik niet rond kon komen.

Tijd voor een switch. De switch van een camera. Ik werd cameraman bij een filmmaatschappij. Voor iemand van mijn niveau een absolute blamage. In plaats van zelf te acteren, nam ik de vertoningen van anderen op. Maar ik genoot van mijn werk. Via de filmmaatschappij leerde ik een vrouw kennen met wie ik een halfjaar samenwoonde. We hadden een simpel leven maar genoten intens, tot de dag kwam dat ze mij liet vallen voor een ander, en vervolgens nog een ander, en weer een ander – het leek wel domino day. Volgens haar verdiende ik niet genoeg. Zo bleef ik achter met een gewonde ziel, eenzaam en vernederd.

In die tijd werd Johnny Walker mijn beste maat. Ik zag het leven niet meer zitten en alles leek vanaf dat moment fout te gaan. Als ik niet gedronken had, kreeg ik afschuwelijke nachtmerries. De klasgenoten van het gymnasium zag ik in die angstdromen aan mij voorbij trekken, terwijl ze vol minachting op mij neerkeken, me aanwezen en zeiden dat ik nooit wat van mijn leven terecht zou brengen. Aan hun kleding zag ik dat één een advocaat was geworden, een ander dokter. Weer een ander was een succesvol ondernemer en een vierde een politicus. Heel die consumerende kudde had het beter afgebracht dan ik, al kon niemand zich meten met mijn indrukwekkende g-e-n-i-a-l-i-t-e-i-t (ik spel het even, want je moet het niet verwarren met g-e-n-i-t-a-l-i-ë-n, al kan op dat gebied ook niemand zich met de mijne meten). En dus lag ik te creperen terwijl spottende opmerkingen op mij

neerstortten als een lawine die mij mijn laatste levensadem wilde ontnemen. Alleen door de drank kon ik de onophoudelijke nachtelijke vernederingen een moment vergeten.

Door de drank verloor ik ook mijn baan als cameraman. Ik herinner mij de dag dat ik een scène in een slaapkamer moest filmen, terwijl ik zelf op de overloop stond. Met de kater in de kop en de camera op de schouder deed ik een stap achteruit om te ontdekken waarom een overloop een overloop wordt genoemd. De overloop liep abrupt over... in een trap! Ik trapte in het trapgat en spartelde pardoes naar beneden en belandde onderaan de trap, op mijn gat. De camera lag in stukken, en ik op straat – in zoverre ik nog heel was.

Door de drank belandde ik ook in de gevangenis. Want in die tijd wisselde ik het ene baantje voor het andere in, hopeloos zoekend naar het werk dat mij voldoening zou geven, waardoor mijn genialiteit zich zou manifesteren. Dat was het: ik zocht wanhopig naar het beroep dat mijn levensvervulling zou zijn. Mijn roeping! Maar ik wist niet wat en het enige wat ik vond was de troost die de verdoving van alcohol mij bood. Op een dag moet ik door het lint zijn gegaan waardoor ik in de politiecel bijkwam op verdenking van openbare dronkenschap en geweldpleging.

Hoewel ik van het laatste geen herinnering had, bewezen de builen op mijn hoofd en de gescheurde en besmeurde toestand van mijn kleding dat de aanklacht op waarheid berustte. Ik werd veroordeeld.

Toen ging mijn moeder dood en kwam ik vrij. Daarna volgden weer andere baantjes. Geen daarvan gaf mij voldoening. Ik bleef wanhopig zoeken naar het vak dat mijn levensvulling zou worden.

Een van mijn baantjes eindigde opnieuw met oneer-
vol ontslag. Het ging om kantoorwerk. Simpel, saai en
doodvermoeiend werk. Het enige wat er tegenover
stond en wat me gaande hield, was het salaris. Op de
dag van mijn ontslag, het was tegen vijf uur, riep de
chef mij bij zich in zijn claustrofobische kantoortje
waarin hij zich altijd verschool, en zei dat hij een op-
dracht had. Een spoedklus. Hij was niet alleen de baas
van de afdeling waar ik werkte, hij was ook een bazig,
opdringerig figuur met wie ik slecht overweg kon. In
de benauwde ruimte, waar altijd een zure lucht hing
die mij de adem benam, vroeg hij me over te werken.
Ik moest een nieuwsbrief in enveloppen proppen die
naar zo'n vijfhonderd zakenrelaties verzonden zouden
worden. Het moest allemaal schnell, schnell, schnell,
jawohl!

Deze werkopdracht weigerde ik uit te voeren. Ik
had andere plannen voor die avond en daar was een
leuke dame bij betrokken, en ik stel dames niet graag
teleur. Maar mijn baas bleef hardnekkig volhouden.
Hij ging tekeer alsof hij eigenhandig de nationale
CO₂-uitstoot wilde verdubbelen. Maar zijn lucht was
die van een geopende gierput. Toen hij na zijn getier
vroeg waarom ik koppig bleef weigeren, zweeg ik een
moment. Hij keek me aan, met zijn hoofd een beetje
schuin en zijn mond halfopen. En ik zei:

‘Omdat je uit je waffel stinkt!’

Je had zijn gezicht eens moeten zien. Hij keek echt uit het veld geslāgen! Maar het is waar. Mensen die uit hun mond stinken vind ik buitengewoon en gruwelijk vervelend en ik wens ze niet in mijn buurt te hebben. Dus zei ik dag en kreeg ontslag. Daarna was het vrijwel onmogelijk een geschikte baan te vinden. Ik raakte verstrikt in de criminaliteit en eindigde als draaideurcrimineel op de harde brits van een cel, zonder mijn vriend Johnny.

Het was in de tweede helft van mijn gevangenschap dat de verandering zich zachtjes aandiende als de eerste, voorzichtige tekenen van het voorjaar na een strenge winter. Alsof er een andere wind opstak, ontstond er een nieuwe Eugenius Quak. Na een leven van twaalf ambachten en veel meer ongelukken had ik ontdekt wat ik wilde worden. Ik ging uit mijn dak, want ik was een Quak met een vak!

Het was tijdens mijn zoveelste gevangenschap dat ik aan detectiveromans verslingerd raakte. Ik ontdekte mijn helden: Hercule Poirot, de Belgische genie met zijn eironde hoofd en kleine grijze celletjes, de oude Miss Marple die met haar breinaalden de boeven te lijf ging, en de adellijke Lord Peter Wimsey die zo prachtig door Dorothy Sayers werd beschreven: altijd een gentleman, goed in de kleren gestoken en genietend van een glas cognac Napoléon, terwijl hij vanuit een gemakkelijke stoel een moord oploste. Ik wou dat ik het geld had om ook zo'n leven te leiden! En dan zou ik bijna de eigenzinnige Sherlock Holmes vergeten die een in burger geklede artillerist van een cavalerist kon onderscheiden, en die een vreugdedansje

maakte bij het lijk van zijn cliënt... die zijn cliënt niet bleek te zijn!

Ik wilde in hun voetsporen treden. Maar dan in het echt. Tot nu toe kende de wereld alleen dit soort verzonnen detectives. Nu was de tijd aangebroken, zo concludeerde ik, dat dit universum kennis maakte met de ware genitale – pardon – ware geniale detective. Zie daar, Eugenius Meesterspeurder Quak, kortweg Eugenius M. Quak.

Ik had, zo doorzag ik meteen, de intelligentie en creativiteit die nodig zijn. En door de vele baantjes die ik gehad had, kende ik de wereld door en door. Ik had de zelfkant van de maatschappij gezien. Ik had zelf in het criminele circuit gezeten en daarom was ik ervaringsdeskundige. De wereld zou kennismaken met Eugenius M. Quak in de gedaante van detective!

Toen ik mijn doel voor ogen had, begon ik te informeren naar de mogelijkheden. Zo ontdekte ik een schriftelijke cursus om detective te worden. Ideaal! Vanuit de gevangenis kon ik mij voorbereiden op mijn terugkeer in de maatschappij. Deze cursus doorliep ik dankzij mijn grote enthousiasme geheel vlekkeloos. Een nieuwe wereld zou voor mij opengaan. Ik was de genie die nooit kansen had gehad en nu was mijn tijd aangebroken!

En het zat me opeens mee. Want mijn laatst overgebleven ouder was zo handig het loodje te leggen, en dat legde mij geen windeieren. Zijn spaarcentjes werden mijn spaarcentjes en daarmee verkreeg ik het startkapitaal dat ik nodig had. Het was genoeg om bij mijn vrijlating een kantoor te huren, in te

richten en te adverteren. Er bleef zelfs over voor de huur van een appartement en om de tijd te overbruggen waarin mijn klanten mij moesten ontdekken en ik nog geen verdiensten had.

Mijn kantoor was een ruimte die ik gehuurd had in een nieuwe kantoorflat in de hoofdstad. Het was amper betaalbaar, maar ik moest iets hebben om tenminste een veelbelovende start te maken met mijn nieuwe carrière. Ik was vastbesloten om door te zetten. Het kantoor richtte ik in met een bureau met een computer, enkele gemakkelijke stoelen en een paar hoge dossierkasten om indruk op mijn cliënten te maken, al waren ze eerst volkomen leeg.

Maar het ging mij niet lang voor de wind. In dit land mag je niet zomaar een detectivebureau openen. Je moet erkend zijn door het Ministerie van Justitie. Om een vergunning te krijgen, moet je aan allerlei eisen voldoen en dan krijgt je bedrijf een POB-nummer. Ik val dan natuurlijk gelijk af, want een van de eisen is dat je iemand van onbesproken gedrag bent.

Belachelijk natuurlijk, want mijn gedrag is onbesproken...

Te erg voor woorden!

Gevolg: geen vergunning en geen lening van de bank, om over de inschrijving in de Kamer van Koophandel maar te zwijgen. Hoe kun je dan bekendheid aan je detectivebureau geven, als de politie ieder moment kan komen om de zaak op te doeken en weg te poetsen? Had ik eindelijk een vak, eindigde ik weer in de bak!

Zover is het niet gekomen. Want Detectivebureau Eugenius Quak Private Detecting (EQPD) heb ik van de grond gekregen dankzij mijn creatieve inborst. Wat mijn zwakte leek, bleek mijn sterkte. Een POB'tje is erkend omdat hij zich aan de regels houdt. Dat houdt in dat hij nooit méér mag dan de politie. Zonder erkenning van het ministerie had Quak lak aan de wet en dat werkt buitengewoon goed (zolang de politie er geen lucht van krijgt). En dus werd mijn slogan: 'Detectivebureau EQPD – waar de wet ophoudt, denken wij met u mee!'

Adverteren in kranten en in de Gouden Gids kon ik natuurlijk wel vergeten. Daarom knutselde ik een advertentie, kopieerde die op geel papier, zes keer per A4, knipte de knutsels en verspreidde die huis aan huis in de betere wijken van de stad. Het was gewoonweg hard werken!

En toch...

De klanten kwamen niet!

Ik liet mij niet ontmoedigen, al moest ik de huur van mijn appartement opzeggen. Ik trok permanent in mijn kantoor, waar ik een bedbank neerzette waarop eventuele klanten overdag konden zitten en waarop ik 's nachts sliep. Omdat de dossierkasten toch leeg waren, gebruikte ik ze als kledingkasten. Zo waren mijn huisvestingsproblemen toch buitengewoon goed opgelost!

Zo! Na deze uitleg ken je mij stukken beter. Dit is een mooie basis om op verder te gaan. We keren daarom terug naar het scheefgezakte en met papieren bezaaide

bureau van het begin. Zie je het voor je? Een halfjaar geleden zat ik daar achter mijn bureautje in mijn kantoor. Aan de andere kant van het bureau stond de gemakkelijke stoel voor een toekomstige klant die nooit scheen te willen komen. Links tegen de muur stonden de dossierkasten met mijn kleding en rechts de bedbank. Een goedkoop effen vloerkleed bedekte de grond en de muren waren versierd met een paar van mijn schilderijen.

Ik zat met mijn handen in mijn krulhaar. Alles zat me altijd tegen en ik verzoop in het papierwerk: aanvraagformulieren voor huursubsidie om mijn bestaan weer op te bouwen, en belastingpapieren om me eraan te herinneren dat ik daarin niet slaagde. Het leek alsof ik mijn leven verkliederd en verknoeid had. Dit boek zou echter niet geschreven zijn als ik niet bezocht was door de man die de maagdelijke stof van de bezoekersstoel met zijn achterwerk zou bevuilen en die mijn eerste cliënt zou worden. In dit boek lees je over mijn avonturen. Ik verwacht dat de dag niet ver is dat mijn autobiografie verfilmd zal worden. Vandaar dat ik zo nu en dan tussen de regels door tips geef voor de regisseur en zijn team – ik heb nog steeds een zwak voor film.

Ik neem je mee naar de dag die het omslagpunt was in mijn voorheen grauwe bestaan. De dag in het voorjaar waarop het leven weer kleur en spanning kreeg. Ik neem je mee en jij zult mij op de voet volgen.